

3.5	Ширина ланцюжка доданої вартості	25	2,90	3,47	4,23	Суми
3.6	Контроль міжнародної дистрибуції	16	4,55	4,59	5,16	Вінниця
3.7	Рівень розвитку виробничих процесів	10	3,17	3,10	3,77	Київська область
3.8	Рівень маркетингу	10	3,95	3,80	4,50	Київ
3.9	Готовність делегувати повноваження	15	3,46	3,47	3,93	Волинь
3.10	Ставка на професійне управління	27	3,90	4,25	4,54	Дніпропетровськ

Примітка: сформовано автором на основі статистичних даних [1].

Саме тому, Тернопільській області і зокрема м. Тернополю, які знаходяться в стадії пошуку шляхів забезпечення стабільних темпів економічного розвитку, необхідна ефективна логістична стратегія (рис. 1), яка виступатиме спонукальним мотивом до вдосконалення (створення) сучасної логістичної інфраструктури області.

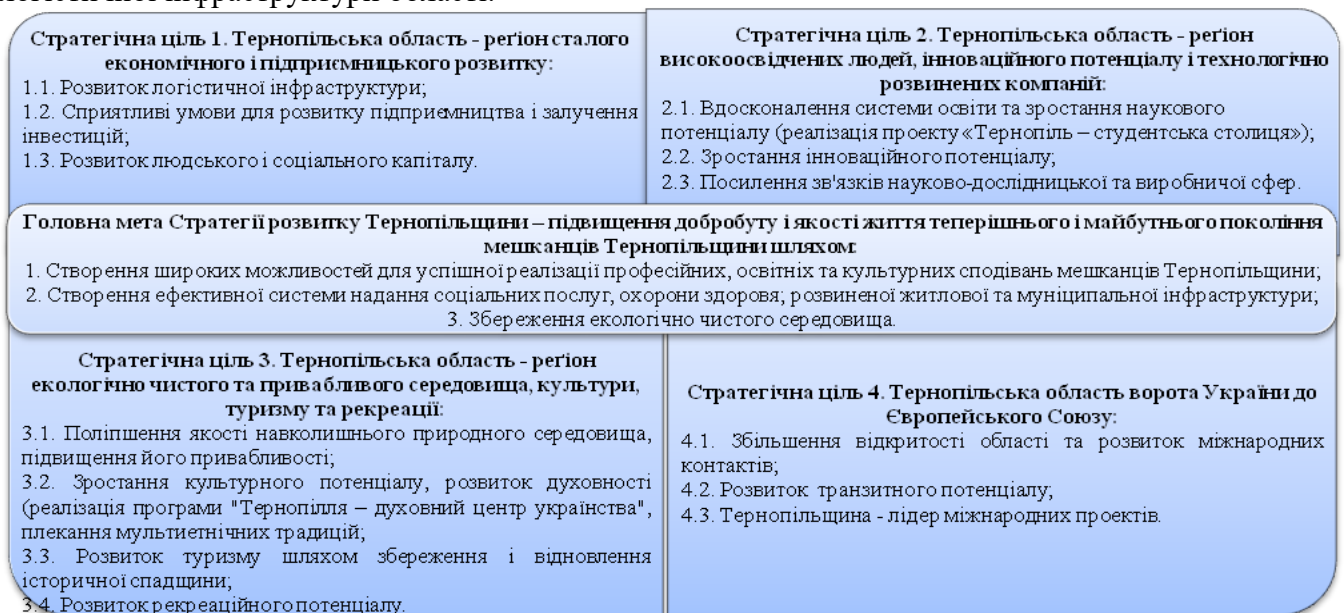

Рис. 1. Стратегічні та оперативні цілі соціально-економічного розвитку Тернопільщини до 2020 року

Примітка: розробила автор

Література

1. Ukraines Competitiveness Report 2011.pdf

Марія ТАРАСОВА

Інститут економіки промисловості НАН України, м. Донецьк

ІНСТИТУЦІОНАЛЬНІ ОБМЕЖЕННЯ ЕФЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯМ В УКРАЇНІ

Інституціональні особливості природокористування в Україні зумовлені сполученням низки факторів: (1) нестабільністю та уразливістю національної економіки до впливів зовнішніх ринків; (2) ресурсозалежністю та ресурсоемністю промислового комплексу, орієнтованого на експорт проміжних продуктів виробництва, що продукує значний техногенний вплив на довкілля; (3)

відсутністю ефективних ринкових стимулів для економічних суб'єктів здійснювати якісні зміни у засобах господарювання.

Зосередженість на збереженні конкурентних позицій вітчизняних товаровиробників спричиняє зміщення пріоритетів національної політики з довгострокових цілей (збалансований розвиток економічних та екологічних систем) на короткострокові – забезпечення економічного зростання чи запобігання економічній стагнації. Через це інституціональні правила природокористування в Україні є менш жорсткими для підприємців, ніж їх аналоги у більш економічно благополучних країнах світу та допускають порушення норм природоохоронного законодавства (зокрема відведення стічних вод у природні об'єкти без відповідного очищення, несанкціоноване розміщення відходів у місцях, які не облаштовані відповідно до вимог екологічної безпеки, тощо). Так, питома вага екологічних податків і зборів у загальному обсязі податкових відрахувань до державного бюджету України не перевищує 3% [1]. При цьому в економічно розвинених країнах цей показник досягає 12% обсягу податків [2, с. 359].

Унаслідок домінування «екологічно брудних» інституціональних правил поведінки економічних суб'єктів в Україні зберігається найвищий рівень ресурсоспоживання та емісії забруднюючих речовин серед країн Європи. Водоспоживання та водовідведення становлять 8-9 млрд.м³ щорічно [3, с. 509], викиди забруднюючих речовин стаціонарними джерелами досягають 4 млн.т [3, с. 515], обсяг відходоутворення за рік складає в середньому 1,6 млн.т відходів I-III кл. небезпеки [3, с. 521].

Обмеженість наявних фінансових ресурсів та комплексність напрямів природокористування, що потребують державного втручання, актуалізують завдання узгодження фінансових можливостей із стратегічними цілями інноваційного та екологічно лояльного економічного розвитку України.

Наведені проблеми особливо гостро постають для індустріально-орієнтованих регіонів, які продукують найбільший рівень техногенного навантаження внаслідок локалізації значної кількості крупних промислових виробників. Отже, доцільним є розроблення ефективних програм узгодження економічних та екологічних цілей розвитку індустріальних центрів України, які найбільше сприятимуть відновленню природного капіталу з урахуванням інституціональних правил поведінки економічних суб'єктів.

За результатами досліджень щодо порівняння ефективності існуючих інструментів регулювання економіко-екологічного розвитку [4] встановлено, що застосування мотивуючих (трансферт-технології, інвестиції у науково-дослідні розробки, запровадження спеціальних режимів діяльності, створення індустріально-симбіозних парків) важелів є більш ефективним, ніж обмежувальні (збільшення ставок екологічних податків, введення квот і лімітів) заходи. Таким чином, до першочергових завдань стратегічного планування заходів державного управління природоохоронною діяльністю слід віднести: розроблення цільових програм із екологізації виробництва певної вибірки економічних суб'єктів, що є основними споживачами природних ресурсів та продуцентами забруднення; ініціювання структурних реформ, спрямованих на переорієнтування виробництва від сировинних до закінчених технологічних циклів; формування інститутів сумісного розвитку: створення індустріально-симбіозних парків, де відходи одного підприємства є сировиною іншого підприємства, організація трансферу інноваційних технологій природоохоронної спрямованості між підприємствами-контрагентами, що поєднані ланцюгом створення вартості продукції.

Література

1. Закон України «Про Державний бюджет України на 2012 рік» від 22.12.2011 № 4282-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 34-35. – Ст.414. – [Електронний ресурс] // Офіційний сайт «Загальне законодавство» Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/4282-17>.
2. *Taxation trends in the European Union – Data for the EU Member States, Iceland and Norway, Luxembourg: Publications Office of the European Union.* – 2010. – 430 p.
3. *Статистичний щорічник України за 2010 рік // Державна служба статистики України.* – Київ: ТОВ "Август Трейд", 2011. – 559 с.

Антон ТИМОХІН
Донецький національний університет

ПРОБЛЕМИ МЕДИЧНОГО СЕКТОРУ УКРАЇНСЬКОЇ ЕКОНОМІКИ ТА ПОТЕНЦІАЛЬНІ ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ ЧЕРЕЗ ПОЄДНАННЯ ІНТЕРЕСІВ ДЕРЖАВИ ТА ПРИВАТНОГО СЕКТОРУ У ПАРТНЕРСТВІ

Наявність здорової робочої сили має життєво-важливе значення для конкурентоспроможності країни. Тому розвиток сфери охорони здоров'я та інвестиції в цей сектор стають вкрай важливі не лише з моральної, але і з економічної точки зору. Система охорони здоров'я України не задовольняє потреб країни в позитивних індексах та показниках здоров'я нації, маючи певні вади, серед яких – низька якість медичного обслуговування, принизливе стягування плати за послуги у вигляді благодійності та інше. Недостатню увагу в розвитку цієї галузі прийнято пов'язувати із недостатнім фінансуванням. Це і зумовлює необхідність залучати у процес розвитку додаткових суб'єктів. Таким суб'єктом може стати приватний сектор економіки.

Метою роботи є визначення проблеми медичного сектору української економіки та знаходження потенціальних шляхів їх вирішення за допомогою державно-приватного партнерства.

Проблему державно-приватного партнерства досліджували багато учених-економістів таких як Т. Веблен, Дж. Кейнс, Р. Коуз, В. Вакуленко, О. Берданова, К. Павлюк та ін.

Міжнародна практика (США, Канада, Швеція) свідчить, що приватна, і державна моделі системи охорони здоров'я можуть бути успішними, але кращим варіантом є органічне поєднання. В Україні склалася парадоксальна ситуація: де-факто медицина є приватною, де-юре – державною. На основі цього склалося багато розбіжностей, що окремо заважають ефективній праці сектору. Серед таких є: приватні медустанови в Україні більш орієнтовані на отримання прибутку, про що свідчить їх переважна профілізація; значний ресурс сектору приватної медицини не використовується задля вирішення державних проблем, частково – через заборону втручатися у деякі проекти (лікування туберкульозу, щеплення та інше); уряд стоїть перед вибором: або реформувати те, що залишилося з часів розпаду Радянського Союзу, або будувати здравоохоронні систему наново; держава корумпована владою, коли приватний сектор корумпований грошима. Тому жодна з монополій не стане ключовим фактором успіху.

Українські лікарі готові прикласти свої сили для вирішення проблем такої економіки, однак для цього держава повинна запропонувати оптимальну схему фінансових взаємовідносин між лікарем та пацієнтом. Для цього необхідно вирішити комплекс завдань, серед яких:

1. Потрібно знайти форму для збалансування державних і приватних інтересів. Адже новітні фармацевтичні засоби є надто дорогими для основного сегменту споживачів;
2. Необхідність дотримання принципу верховенства права. Коли в країні з'явиться незалежна судова система, пацієнти будуть захищені від корумпованості системи медицини [1].

Якщо пункт другий – це сфера діяльності, що стосується безпосередньо органів влади та інших правових інститутів, то форма, щоб дозволила поєднувати інтереси держави та приватного сектору в продуктивній співпраці – вже існує – це державно-приватне партнерство (далі – ДПП).

ДПП в даному контексті виступає формою співпраці держави та приватного сектору, що передбачає дозвіл концесіонеру на здійснення діяльності, спрямованої на реалізацію проекту, із збереженням контрольних функцій за державним власником. В межах ДПП укладаються концесії, що передбачають довгострокову співпрацю, орієнтовано від 5 до 50 років. Присутність приватного сектору має значно знизити кількість скарг на умови лікування та кваліфікацію робітників.

Сьогодні бізнес вже встиг усвідомити необхідність інвестування в розвиток інфраструктури приватних лікувальних установ, очікуючи на зацікавленість влади в співпраці.